

BODZABOKOR.

Érik a bodza. Fehér tenyere
sötét bogyókkal telik meg egyszerre.
Kérellen nyújtja a vadmadaraknak:
boldog, hogy adhat.
Vadgerle, rigó, cinege vizitel nála.
reng minden ága
s levele integet:
jertek, csak jertek !

Tésvérem, árva bokor az erdön
kit elbujtat a rengeleg
ne bánd, hogy fölötted mit zúgnak
nagyfejű lölgyek, égerek,
ne bánd, hogy kifoszt a gyerek
és megcsipked a vadmadár,
hogy félrelöknek, kinevelnek,
haszontalanként tűzre se vetnek;
csak ringasd ágad, lengesd leveled,
légy jésze annak, ki szerel,
adj, amíg adhatsz botorul,
boldognak és boldogtalannak
gyümölcsöt, gyógyszert, illatot
s ha szélvész lép, vihar kiszaggat,
halj meg szerényen, szóltanul.
Igy léssz testvére a költőnek,
ki az emberrengelegnek mélyén
épolyan árva, mint te vagy.

Majthényi György.

IGAZI TAVASZ LESZ...

Istenem, mily egyszerű:
langyos esőverte fű
zöldül a határban ;
kibarkázott a füves
s vizek fölött szép tüzes
szárnyú lepkék szállnak.

Istenem ha akarod
nem is kell a két karod,
csak a kisujjad kell
s virág-méceszt gyujtogat,
fehérszínűt, pirosat,
mikkel a fa megtel.

Istenem, mily kis dolog,
napfény felé pislogok
s szemem Téged láthat ;
szép, omló felhők alatt
a pacsirta-madarak
Teneked nótáznak.

Köszöröld meg torkukat,
bízó hangjuk tán utat
lel az emberekhez:
életünk derűt havaz,
talán majd ez a tavasz
igazi tavasz lesz ...

Fekete Lajos.